

A sunit Vlăduț la ușă, mi-a strins mîna scurt, bîr-bătește și mi-a adus la cunoștință că a venit să se joace cu Jojo.

Jojo, care nu iubește copii și care se manifestă față de ei nu chiar cu agresivitate, dar cu dispreț, îl acceptă pe Vlăduț, desigur, fiindcă simte că-l iubește eu. Așa că Jojo l-a primit deschis, prieteneste, cum știe ea, adică sărind pe picioarele ei scurte și strimbe cît mai sus, pînă pe la centura cu stema de pionier a oaspetelui nostru, Bun.

Fîndcă lucrăm, mi-am zis că tandemul se va retrage în altă încăpere într-o floacă-irică gălăgioasă a inamicilor comuni: un elefant de pluș, două mingi de tenis, o mînușă, un os de plastic, un popic. Lucrurile au luat o întorsătură neașteptată: Vlăduț și-a ignorat prelunga și mîlăioasă parteneră, a tras „fotoliul lui” lingă masa mea și, lepădîndu-și papuceii, s-a instalat confortabil.

Rezulta cu evidentă că Vlăduț are chef de șuctă.

— Anul acesta — începuse dezorganizatorul muncii mele serioase, de om mare — e Anul internațional al copilului. De ce?

Îi răspund, pe cît mă pricep, că lumea și-a propus să arate, dacă nu se știe încă, că prichindeii de azi sînt viitorul omenirii, și că „viitorul omenirii”, prin prea multe părți ale lumii, din pricina diferiților, nu prea are ce mîncă, nu prea are cu ce se îmbrăca, nu prea merge la școală, că nu tot „viitorul omenirii” are un viitor.

— Nedreptatea socială și cursa înarmărilor, precizează Vlăduț, și mă face să-mi corectez în gînd schema expunerii pe care o ticluim. Ce vreau eu să știu, continuă musafirul, cîjind di-

baci portocala care-mi fusese hărăzită mie, e următorul lucru: la noi, copiii au hăinuțe? Au. Au ghietuțe? Au. Merg la școală? Merg. Sînt ei solidari cu toți copiii lumii? Sînt. Atunci?

— Atunci, ce? Întrebă-l pe taică-tu! Eu am treabă.

— Nu țipa. Și nu fuma atît. Tata m-a trimis la tine, a zis că tu le știi pe toate.

Bravo, vecine, îmi spun în gînd, mi-o făcuși, dar țîo coc eu. Și, tare: uite cum stau lucrurile. Vlăduț, Singur ai spus, aveți de toate, o să aveți și mai multe, e firesc, de noi depinde viitorul patriei, așa că e firesc să se asigure totul pentru bunăstarea voastră materială.

— Și spirituală, taie Vlăduț.

— Și spirituală, încasez eu bobîruacul și presimț că mă așteaptă clipe grele. Așadar, aveți totul.

— Chiar totul? Și puștiul mă privește pieziș.

— Ce-ți lipsește, băiete? — încep eu să-mi ies din fire. Ai bicicletă? Ai patine? Ai rachetă de tenis? Că, acum vreo doi ani, voi ai să fii ca Ilie Năstase...

— Acum, vreau să fii ca Traian Vuia, inventator, precizează Vlăduț.

— Ai cărți? — continui eu bombardamentul, numai mie cîte mi-ai luat... Și, atar decisiv: de ce nu mi le aduci înapoi?

— Parecă tu îl mai citești pe Jules Verne, parează Vlăduț, calm. Nici pe Sadoveanu nu-l mai citești. N-ai „Frații Jderi”?

— Băiatule, spune deschis ce vrei.

— Tata mi-a promis că, dacă iau doi de zece la matematică, mă duce la teatru. Am luat.

— Foarte bine, du-te la teatru, ce mai aștepti?

— Asta-i, că n-am ce să văd.

— Cum, n-ai ce să vezi? Du-te la „Tîndărică”, du-te la „Creangă”...

— La „Tîndărică”, n-am încă fost de mult, ohoo!, de-un an. Acolo sînt spectacole numai pentru cei mici de tot. Sau pentru cei mari de tot. La „Creangă”, am văzut cîte ceva, dar nu erau pentru alde mine, așa că puteam să iau și doi de opt. Ce fac dramaturgii?

— Nu te pripti, Vlăduț, să mai vedem, poștim, du-te la Giulești, se joacă...

— Mă vezi pe mine, care-i citeș pe Ion Hobană și pe Jules Verne, care am luat un premiu la „Expo” Minitchnicus”, la Căcoșelul neascultător sau la Cine se teme de crocodil?

— Alteceva nu se mai joacă?

— Tu știi mai bine. Ce zici, să merg la Adio, Charlie? — și mă privește cu ochii lui rotunzi și limpezi, ca și cum ar fi întrebat serios.

Mă sînt mic, neajutorat și neputincios. Vlăduț o sinotocește pe Jojo și Jojo mîrîie, nufumită. Întrevederea se sfîrșește, pentru mine, în coadă de sirenă. Bine că s-a terminat, îmi zic. Dar, Vlăduț nu mă iartă. Ia de pe masă „Anuarul statistic al R. S. României” și mi-l întinde.

— Spune-mi, cîți copii care ar putea merge la teatru trăiesc la noi?

Caut, găsesc. Iac o socoteală și-i spun, că n-am încotro: elevi înscriși la învățămîntul primar și gimnazial, așadar, copii între 6 și 14 ani, peste trei milioane.

— Trei milioane, mormăie Vlăduț. Inseamnă că vreun milion, un milion și ceva, au peste zece ani, ca mine. Și, cîte spectacole se joacă pentru ei? Și, cu ce piese?

— Nu știu.

— Destule? Vreau să spun, ajung pentru toți copiii?

Tac, de bună seamă.

— Hai, Jojo, la mine, să ne jucăm. Dumnezeu are de lucru! Și, din ușă: intrăm în martie!